

Filosofies tòxiques

Justícia Social, el simpàtic setmanari socialista que es publica en la nostra llengua i que, per aquesta raó, és llegit amb delectació pels obrers catalans, sosté ja fa dies una forta campanya en favor del *front únic obrer*.

Abans o després, ara no ho sé del cert, també *La Batalla*, el valent i ben orientat setmanari, òrgan dels C. S. R. que també llegim amb fruïció i amb molta més el llegirem si fos redactat en català, inicia en el mateix sentit una forta propaganda, molt ben acollida de tots els obrers assenyats, que són la majoria dels nostres obrers.

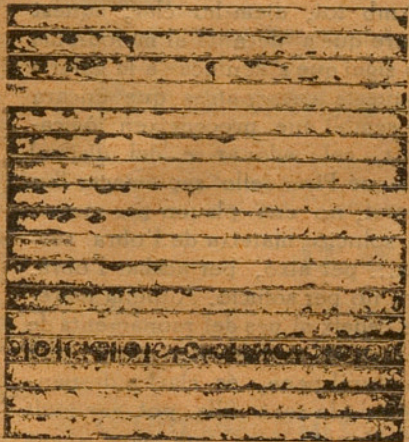
La crecada tanmateix no arriba a pendre forma per tal com tant *La Batalla* com *Justícia Social*, empren una mena de conducta bon xic estranya. Fan com aquells capellans que prediquen molt bé les doctrines moralitzadores de Crist, no estant-se, però, d'escandalitzar a tothom amb llur comportament gens moral ni virtuós.

Creu *Justícia Social*, creu *La Batalla* que hom pot predicar *front únic* i ensem barallar-se com ells estant fent de un temps ençà? No valdria més que el temps i l'espai perduts en miserietes que no van enlloc, l'esmercessin en donar la sensació que dues branques importants del nostre obrerisme han arribat a la unitat d'acció, malgrat llurs diferents punts de vista ideològics i doctrinals? Si cadascú crec que el front únic ha de bastir-se damunt la base d'una acceptació del propi credo per part dels altres i ningú no vol reconèixer als altres el dret d'opinar diferentment d'ell, el front únic no serà un fet ni per l'any de la picor.

Els anarquistes, els socialistes, els comunistes, els simplement sindicalistes: tots hi caben, al front únic: a ningú tanmateix s'ha demanat abdicació de la prèpia personalitat ni de les propies opinions.

Creu-me *Justícia Social* i *La Batalla*: segueixin predicant *front únic*, sobre tot, però, amb l'exemple.

L'perdonin ambdós simpàtics setmanaris.

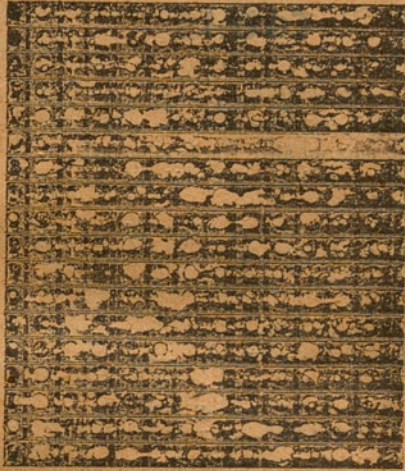

Els bolxevistes russos estan fent atrocitats a Geòrgia, segons diuen les agències telegràfiques. Hom diu que el motiu de tals atrocitats, és l'aixecament del poble georgià enfront de la tirania russa. Hom assegura que el poble georgià lluita per sa llibertat i sa independència. Si així fos, totes les meves simpaties serien per a la causa georgiana. Tanmateix...

Tanmateix em temo molt que no es tracta d'altra llibertat que la que els senyors burgesos de Geòrgia voldrien assolir, de tornar a governar aquell país amb els mètodes, prou coneguts, de la democràcia burgesa, ni d'altra tirania que la que pesa damunt d'ells per la dictadura del proletariat georgià, qui en ple exercici de la seva independència nacional, fou admès, a petició pròpia, dins la Unió de Repúbliques Soviètiques Russes.

Això, si tot plegat no ens resulta una maniobra dels grans estats capitalistes, interessats en la creació d'un altre tap entre Rússia i la resta del món, que tot podria ésser...

Estic ja tan acostumat als mètodes de treball dels governs capitalistes que, en aquest cas, m'estimo més d'esperar, abans de declarar les meves simpaties.

FRA SUPÍ.

Ciutadanes

(D'un repòrter novençà)

Fa pocs dies la premsa barcelonina publicava aquesta "gasetilla":

"El dia 6 d'Octubre vinent apareixerà un nou diari del vespre, portaveu de les joventuts d'esquerra, amb el títol de "*L'Avenc*", redactat en català".

Lector amic, el diari que tens a les mans és l'anunciat; ell, llevat del format, potser una mica nou, és ni més ni menys que els altres.

Tots els altres diaris, o almenys la major part, són mantinguts, bé per un interès comercial, bé per un interès de partit i mantes vegades per mal contingut amor propi.

Si ens hem atreviat a posar-nos en comunicació amb el públic català, ha sigut pensant que entre tots els diaris que es publiquen no n'hi ha cap que estigui identificat ni poc ni molt amb les nostres joventuts.

Car joventut vol dir optimisme, vol dir fortitud, vol dir també agilitat de pensament per a saber adaptar-se a totes les disciplines i malgrat d'elles parlar, obrar i... obeir, que també alguna vegada hem de seguir l'host quan els mandadors són de la nostra confiança.

Programa del diari. Bah, segurament serà en el devantal de Redacció, cas que sigui d'alguna utilitat.

Aquest repòrter entén que cal ballar al so que toquen, aprofitant tota avinentesa per a guiar l'aigua al nostre molí; amb tot, procurarem també fer ballar, si podem.

Programa d'aquesta secció. Ah, això ja és altra cosa.

Es possible però que surtis defraudat, amic llegidor, si et penses que a seguit va un programa. No hi va sinó un prec i aquest sí que surt de ben endins.

El prec és que miris sempre amb certa benevolència aquestes "gasetilles" que no augmentaran la teva saviesa però que potser al-

Catalunya Política

La nostra política

Malgrat tot el que s'ha malparlat de la política i dels polítics per gent d'una i altra banda i de diferent condició dins de l'actual estructura social, nosaltres no sabem estar-nos d'ésser polítics i de tenir-ne l'orgull.

Res hi ha més honorable que la política quan els que s'hi dediquen, es comporten dignament i honrada.

Els pobles, els estaments, els ciutadans que la negligeixen o reneguen d'ella, estan abocats als precipicis de l'inacció, de l'imbecilitat i de la concupiscència.

Política en el seu únic i veritable sentit vol dir l'art de governar un poble i nosaltres aspirem a que'l món, el nostre

veritable poble, i en la mesura petita i gran de les nostres forces, procurarem des de aquestes fulles que així sigui.

Aspirem a que la llibertat i la dignitat humana obtinguin el més alt respecte i a que no hi hagi més autoritat que la emanada directament del poble; entenent per poble, tots els homes i dones de totes les races, condicions i nacionalitats, sens restricció ni excepció de cap mena.

Conseqüents amb aquests principis, creiem en l'essencialitat de les formes de govern. Solament el que tingui afeblida la seva dignitat humana pot acceptar que la seva sang o la seva família són de pitjor mena que la d'un altre.

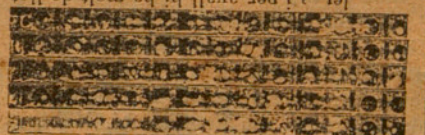

Els homes tenen dret a dictar-se ells mateixos les normes que han de regir llur vida, i els homes, formant col·lectivitats, tenen el dret natural i inviolable, de dictar també les lleis de la seva existència i funcionament. Han estat un veritable abús de la força totes les violacions que s'han fet i que es fan d'aquests drets inherents a la persona humana. Creiem així mateix que no es pot oposar cap límit a la lliure voluntat d'ajuntar-se a una col·lectivitat o de separar-se'n.

Per tal que tot això sigui possible i per tal que regni en el món el que tothom vol, ço és, prosperitat, pau, amor, treball, cal que els homes puguin reunir-se, associarse, pensar i expressar llur pensament sense cap traba. Sense que tots aquets drets primordials del home siguin garantitzats plenament i sense excepció

guna vegada aixequin el teu ànim i potser els teus punys, pensant en les coses que hauríem de fer i les que havem de callar.

Potser algua vegada trobaràs pesada, bon llegidor, la nostra cançó. Potser en alguna prosa trobaràs que parlem de la font de la cantonada, quan hauríem de parlar d'una mica més amunt o d'una mica més avall, que per amunt hi ha l'eterna i per avall hi ha molt de llor.

De moment, parlarem del Sol, de la Lluna, i fins de Mars i els seus satèl·lits, i el llum, però sempre recordant que els partits són morts i que ara sols tenen d'actuar els sencers.

JOAN DE SANS.

possible temporal, ni transitoria, no hi haurà pau en la humanitat. Podrí ésser que els que sofreixen no's puguin queixar; si n'hi ha de prosperitat, amor, tranquil·litat i bons aliments, solament ne tindran els que fa sofrir, perp tot el treball quedarà pels altres. Es a dir, que no hi haurà res del dit.

Cal també que sigui el poble el que administri justícia, ja que aquest exercici ennobleix i afina l'esperit. Altrament cal que la justícia sigui igual per tothom, i l'única garantia de que no estigui a la disposició d'uns quants es que la faci el poble.

Pensant d'aquesta manera farem un comentari a tots els fets que afecten la llibertat o la dignitat humana. Altres companys curaran específicament de les lluites socials des de'l punt de vista econòmic. Tan important és la llibertat econòmica com la política. Per això, als que menyspreuen les lluites per aquesta última exclamen: Sense llibertat econòmica no hi ha llibertat política, els direm: Sense llibertat política no es podrà mai assolir la llibertat econòmica. I direm els uns i els altres unes veritats com a temples, perquè ambdues coses són inseparables. Cal conquerir-les alhora.

JOAN LL. PUJOL FONT.

De la Península

MAGAZ I WEILER

El president interí en arribar aquesta tarda a la Presidència va dir que ahir no va celebrar cap conferència amb el general Weyler.

Preguntat sobre les notícies del Marroc, ha contestat que no hi havia novetat.

Avui -va dir- no s'han efectuat operacions.

COMENTARIS ALS ARTICLES D'EN CAMBO

Diu «El Debate»:

La darrera part de l'article del senyor Cambó inclou una certera observació que ve a reforçar, amb un nou testimoni de gran vàlua, una cosa habitual en les columnes d'«El Debate»: el fracàs definitiu del règim parlamentari als països llatins.

L'estudi detingut, profund, sistemàtic, del moviment feixista italià que en aquests interessantíssims articles ve realitzant el senyor Cambó, el porten d'una manera lògica a sentar una conclusió que la realitat ha posat, fa temps, de relleu el parlamentarisme a les nacions llatines principalment no és susceptible de reforma parcial o simple retoc; s'imposa una revisió total del sistem polític.

Té sobrada raó el senyor Cambó. Un nou període parlamentari no trigaria a crear un ambient propici a tota situació de força i a cap poble; per robusta que sigui la seva constitució social, pot convenir-li la repetició de canvis tan bruscos en la vida política.